

Arrest

nr. 58 376 van 22 maart 2011
in de zaak RvV XI/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Macedonisch staatsburger van gemengde Servische/Albanese afkomst, bent u gehuwd met een etnische Albanees en werd u om deze redenen het slachtoffer van discriminatie. Uw echtgenoot werd gediscrimineerd bij het zoeken naar werk en wanneer hij medische zorgen nodig had. Zelf werd u niet correct behandeld tijdens een zwangerschap, en om deze reden overleed een vroegtijdig geboren tweeling kort na de geboorte. Na het overlijden van de tweeling hebben de artsen zonder uw toelating bijkomende medische proeven uitgevoerd. De artsen zijn ook niet correct opgetreden toen uw zoon vroegtijdig werd geboren. Werk vinden was eveneens onmogelijk gezien etnische Albanezen worden gediscrimineerd. Nadat de visumplicht werd afgeschaft verliet uw man Macedonië in juli 2010. Zelf vroeg u op 13 augustus 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen aanbrengt op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag brengt u dezelfde argumenten aan als uw man. In hoofde van hem werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op basis van de volgende argumenten:

“Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen aanbrengt op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst haalde u aan dat u omwille van uw etnische origine geen recht had op een uitkering als invalide. Hoewel u gezondheidsproblemen heeft sinds uw geboorte ontving u pas sinds 2006 een uitkering. In 2010, voor uw vertrek naar België, werd deze zelfs stopgezet. U zou tegen deze stopzetting hebben geprotesteerd, maar uw protest zou omwille van uw afkomst zijn weggelachen (CGVS I, p. 3 en 4 en CGVS II, p. 4 en 5). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt echter ondermijnd door de uitleg van uw echtgenote, die verklaarde dat de uitkering pas werd stopgezet nadat u Macedonië had verlaten. Uw echtgenote preciseerde verder dat ze de uitkering een maand na uw vertrek nog had ontvangen. De bevoegde dienst was niet bereid de uitkering verder te betalen omdat u zich niet kon aanmelden of kon gaan tekenen (CGVS echtgenote I p. 4 en 5 en CGVS echtgenote II, p. 4). U verklaart ook dat u pas vanaf 2006 de uitkering ontving omdat u als Albanees werd gediscrimineerd, maar uit uw verklaringen blijkt ook dat u pas sinds 2006 over een diagnose beschikt (CGVS II, p. 4).

Vervolgens verwees u naar uw gezondheidsproblemen en die van uw gezin. U verklaarde in dit verband dat jullie in Macedonië geen goede medische behandeling kregen omwille van jullie origine. Gevraagd waarom u dacht dat jullie geen goede medische behandeling kregen in Macedonië, antwoordde u dat u als tweejarige nodeloos geopereerd werd aan uw been en nog steeds pijn heeft (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 2). De artsen in Macedonië zouden u gezegd hebben dat genezing in eigen land niet mogelijk is hetgeen u betwist (CGVS I, p. 6). Verder werd uw zoon Jetmir in 2006 te vroeg geboren en leed hij daarna aan bronchitis of astma (CGVS II, p. 4). Volgens uw echtgenote wou men hem hier niet voor behandelen (CGVS I echtgenote, p. 3 en 4 en CGVS II echtgenote, p.2). In 2007 beviel uw echtgenote opnieuw te vroeg van een tweeling. Beide kinderen overleden kort na de geboorte en men deed een lijkschouwing zonder uw toestemming (CGVS II, p. 3). Ten slotte beweerde u dat de dokters en het verzorgend personeel ongepaste opmerkingen maakten en lachten met jullie (CGVS I, p. 3, 4 en 5). Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt echter dat uw zoon Jetmir behandeld werd in het Universitair Ziekenhuis van Skopje en dat er wel degelijk onderzoeken verricht werden en een diagnose werd gesteld. Er werd eveneens een therapie opgestart. In de attesten van uw overleden tweeling wordt wel degelijk melding gemaakt van hun ernstige gezondheidsproblemen. Dat er na hun dood een autopsie werd verricht kan ingegeven zijn door het feit dat uw zoon Jetmir eveneens als prematuur werd geboren. Ondanks het feit dat u ontevreden was en vond dat u respectloos behandeld werd door artsen hebt u geen enkele poging ondernomen om een formele klacht in te dienen. U stelt dat u beklag heeft gedaan bij het ziekenhuis, maar heeft noch bij het ziekenhuis, noch bij enige toezichthoudende instanties noch bij politie of gerecht een formele klacht ingediend (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 4). Hoe dan ook komen bovenstaand verklaringen niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (aan uw administratieve dossier toegevoegd) en waaruit blijkt dat er in Macedonië geen sprake is van een systematische discriminatie van etnische Albanezen in hun toegang tot de gezondheidszorg. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de Wet op de Volksgezondheid in 2009 werd aangepast om meer burgers toegang te geven tot gratis gezondheidszorg en dat de minister van volksgezondheid een etnische Albanees is. Uw bewering dat u en uw gezin naar aanleiding van jullie etnische origine zouden zijn gediscrimineerd door de artsen in Macedonië en niet dezelfde behandeling zouden hebben gekregen als de Slavische Macedoniërs (CGVS I, p. 3), wordt aldus niet gestaafd door de objectieve gegevens aanwezig in uw administratieve dossier. Er dient hier aldus vastgesteld te worden dat deze door u ingeroepen medische problemen, die u staaft met tal van attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Ten slotte haalde u aan dat u als invalide en etnische Albanees geen officiële job vond (CGVS II, p. 5). Dit is echter een probleem van socio-economische aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problematiek verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Het hoge werkloosheidscijfer in Macedonië is immers een probleem dat alle lagen van de bevolking treft, zonder onderscheid. U was ingeschreven in

een arbeidsbureau waar u regelmatig naartoe ging, maar daar zou men geen werk voor u hebben gevonden. U zocht ook werk bij invalidenorganisaties en via andere kanalen. Uw echtgenote meldde zich eveneens maandelijks aan in het arbeidsbureau zonder resultaat (CGVS II, p. 5 en CGVS echtgenote, p. 4 en 5). U legde echter geen afsprakenboekjes/arbeidsboekjes neer. Bovendien zou u gedurende drie jaar op onregelmatige basis gewerkt hebben als verkoper (CGVS I, p. 4).

De medische attesten van uw zoon Jetmir en uw overleden tweeling werden hierboven reeds besproken. De overige door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande argumenten niet weerleggen. De identiteitsdocumenten bevestigen enkel de identiteit en de nationaliteit van u en uw gezinsleden. De medische attesten die op u betrekking hebben bevestigen dat u in 1986 werd geopereerd en in 2006 als invalide werd erkend, wat niet betwist wordt."

Gezien in hoofde van uw echtgenoot om deze redenen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen kan in hoofde van u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden vastgesteld. Ter staving van uw asielaanvraag brengt u zelf nog bijkomend uw paspoort, huwelijksakte en geboorteakte aan, maar uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 58 375 van 22 maart 2011 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

In zijn eerste middel voert hij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing niet verwijst naar de feiten en de toepasselijke rechtsregels en niet aangeeft hoe en waarom die rechtsregel, uitgaande van de feiten, tot de beslissing leidt. Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de concrete en persoonlijke elementen die hij naar voren heeft gebracht en waaruit blijkt dat hij gediscrimineerd wordt. Tot slot verwijst verzoeker naar twee websites waaruit zou blijken dat etnische Albanezen in Macedonië menonwaardig behandeld worden.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en van artikel 3.2 Dublin II Verordening. Hij stelt dat hij door de bestreden beslissing zal worden teruggestuurd naar Macedonië waar hij mede gelet op zijn invaliditeit wegens zijn afkomst zal worden gediscrimineerd. Bovendien zal hij door de algehele discriminatie geen werk vinden en daardoor honger lijden en menonwaardig leven.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet verduidelijkt waarom hij van mening is dat de bestreden beslissing artikel 3.2 Dublin II Verordening schendt. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar moet bovendien nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Dit onderdeel van het tweede middel is bijgevolg onontvankelijk.

Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing uitvoerig de feiten heeft uiteengezet die aan de basis liggen van het asielrelaas en uitgebreid gemotiveerd heeft waarom verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is daarbij wel degelijk ingegaan op de concrete asielmotieven van verzoeker. Aldus kan er geen sprake zijn van een schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Verzoeker maakt wel melding van een aantal problemen voor etnische Albanezen in Macedonië en verwijst daarvoor naar twee websites. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker nalaat om de informatie op die websites aan het verzoekschrift toe te voegen, volstaat een verwijzing naar algemene rapporten niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat

er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).

Voor het overige herhaalt verzoeker enkel zijn asielmotieven, zonder daarbij de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar verzoeker stelde dat hij omwille van zijn Albanese origine gedurende jaren geen recht had op een uitkering als invalide stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker zijn invaliditeitsuitkering maar vanaf 2006 kreeg omdat de diagnose slechts toen gesteld werd. De uitkering werd stopgezet omdat verzoeker zich na zijn vertrek naar België niet langer had aangemeld om te tekenen. Ook blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Macedonië geen sprake is van een systematische discriminatie van Albanezen in hun toegang tot de gezondheidszorg. Waar verzoeker verklaart geen job te vinden omwille van zijn origine stelt de bestreden beslissing vast dat de werkloosheid in Macedonië alle lagen van de bevolking treft ten gevolge van de algemeen slechte economische situatie en niet enkel de Albanezen. De Raad sluit zich aan bij de motieven in de beslissing en bij de vaststelling dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie)."

2.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER